

Arrest

nr. 220 967 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 27 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die loco advocaat J. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2018 leverde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af, en een inreisverbod voor de duur van 8 jaar. Deze laatste beslissing wordt thans aangevochten. Ze luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Mevrouw:

Naam: A.
Voornaam: D.
Geboortedatum: 30.11.1975
Geboorteplaats: Bielsk Podlaski
Nationaliteit: Polen (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke brand met inzicht dat de brand zou overslagen op een zaak zoals bedoeld in art 511 SWB die de brandstichter wilde vernietigen, feit waarvoor zij op 04.01.2018 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft in het formulier hoorrecht, ingevuld op 24.02.2017, verklaard een duurzame relatie in België te hebben. Ze heeft ook vermeld dat ze in België een kind zou hebben, dat echter bij familieleden van haar woont en met wie ze ongeveer een tweemaal per jaar contact heeft. In ieder geval stelt ze weinig contact met haar kind te hebben. Uit het administratief dossier blijft dat de betrokkene kinderen in België heeft, die onder de hoede van pleegzorg staan. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient de verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdelinge dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij dit heeft gedaan. Wat haar vermeende partner betreft, dient gesteld te worden dat de betrokkene niet officieel samenwoont met haar partner en dus geen gemeenschappelijke huishouding voert. Daarnaast wisten zowel betrokkene als haar partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De betrokkene verloor immers op 11.04.2014 haar verblijfsrecht in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de betrokkene eerst gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Wat de aanwezigheid van haar kinderen betreft, dient er op gewezen te worden dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben en heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Polen omwille van haar kind(eren). De betrokkene heeft echter verklaard soms in Polen en soms in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard in België legaal werk te willen vinden. Deze persoonlijke opmerkingen vallen echter niet onder de bescherming van artikel 3 EVRM.

Een echte vrees voor een schending van artikel 3 EVRM werd niet vermeld in haar vragenlijst hoorplicht. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bovendien heeft ze nooit een aanvraag tot internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dienaangaande het volgende:

"Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoekster, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit en het actuele gevaar.

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder verwijst naar een veroordeling van 04.01.2018 en stelt dat verzoekster zich schuldig zou hebben gemaakt een diefstal én opzettelijke brand met inzicht dat de brand zou overslagen op een zaak bedoeld in art. 511 Sw. die de brandstichter wilde vernietigen.

Op basis van deze feiten zou zij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormen.

Verweerder vertrekt echter vanuit een foutieve veronderstelling over de feiten. Verzoekster is immers vrijgesproken voor de uiterst ernstige feiten van brandstichting (zie stuk 2).

Zij wenst te citeren uit het vonnis dd. 04.01.2018:

"TENLASTELEGGINGEN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek:

A.

Buiten de gevallen in artikel 510 van het Strafwetboek omschreven opzettelijk de onroerende eigendommen in dat artikel vermeld in brand te hebben gestoken, namelijk de woning en het bijgebouw, gelegen te H., D.straat 80, bus A, toebehorend aan L. C. D. Br., B. C. d. B. en T. C. D. B.

DE EERSTE, DE TWEEDE, DE DERDE EN DE VIERDE

Te H. op 3 juni 2016

(...)

Wat tenlastelegging A betreft, wordt derde beklaagde vrijgesproken op basis van twijfel. Er kan eveneens verwezen worden naar datgene wat dienaangaande reeds gesteld werd met betrekking tot eerste beklaagde."

In het vonnis dd. 04.01.2018 wordt er dus verwezen naar het bijzonder ernstige misdrijf uit art. 510 Sw. (en niet art. 511 Sw.). Deze bepaling luidt als volgt:

Art. 510. Met opsluiting van vijftien jaar tot twintig jaar worden gestraft zij die in brand steken : gebouwen, bruggen, dijken, straatwegen, spoorwegen, sluizen, magazijnen, werkplaatsen, loodsen, schepen, vaartuigen, rijtuigen, wagons, vliegtuigen of andere kunstwerken, bouwwerken of motorvoertuigen, indien de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand een of meer personen bevonden.

Verzoekster werd hiervoor echter vrijgesproken. Indien verweerder niet op de hoogte was van deze vrijspraak en toch meende dat verzoekster veroordeeld was voor feiten uit art. 511 Sw zal dit zijn oordeel ook ernstig hebben beïnvloed. Op dit misdrijf staan immers straffen van tien tot vijftien jaar.

Met (opsluiting) van tien jaar tot vijftien jaar worden gestraft zij die in brand steken, hetzij de onroerende eigendommen in artikel 510 vermeld, hetzij schepen, vaartuigen en vliegtuigen, maar buiten de gevallen in dat artikel omschreven, hetzij wouden, bossen, schaarhout of vruchten te velde. Indien de eigendommen echter uitsluitend toebehoren aan hen die ze hebben in brand gestoken, en de brand met kwaad of bedrieglijk opzet is gesticht, worden de schuldigen gestraft met gevangenisstraf van een jaar tot vijfjaar en met geldboete van tweehonderd [euro] tot duizend [euro].

Uit bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder ervan overtuigd is dat concludante zich heeft schuldig gemaakt aan feiten waarop een gevangenisstraf van tien tot twintig jaar staat. Dit klopt eenvoudigweg niet. Verzoekster werd immers vrijgesproken. Het parket ging hiertegen niet in beroep en het vonnis werd definitief.

Verzoekster werd enkel veroordeeld voor de feiten van diefstal en moest hiervoor een gevangenisstraf van één jaar uitzitten. Dit is echter van een totaal andere grootorde dan de straffen tussen tien en twintig jaar.

Dat verweerder zou oordelen dat er een inreisverbod van acht jaar zou moeten worden opgelegd wanneer verzoekster de dader van een ernstige brandstichting zou zijn geweest, zou mogelijks minder disproportioneel zijn. Met de beperkte veroordeling die verzoekster echter echt opliep is een dergelijk inreisverbod totaal disproportioneel. Vermits verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld namelijk is vertrokken vanuit de foute feitelijke gegevens, is er sprake van een schending van de materiele motiveringplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 44nonies Vw..”

2.2. De verwerende partij gaat niet specifiek in op dit argument, maar herhaalt in haar nota wel een aantal keren dat verzoekster werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke brand met inzicht dat de brand zou overslagen op een zaak zoals bedoeld in artikel 511 Sw.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het kan niet worden betwist dat de verwerende partij zich steunt op het vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout van 4 januari 2018 om te besluiten dat verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en haar een inreisverbod voor de duur van 8 jaar moet worden opgelegd. Meer bepaald luidt het in de bestreden beslissing als volgt:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, opzettelijke brand met inzicht dat de brand zou overslagen op een zaak zoals bedoeld in art 511 SWB die de brandstichter wilde vernietigen, feit waarvoor zij op 04.01.2018 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.”

Het vonnis waarop de verwerende partij haar beslissing steunt bevindt zich niet in het administratief dossier. Meer nog, uit niets blijkt dat de verwerende partij het vonnis in haar bezit had toen zij de bestreden beslissing nam: in het administratief dossier bevindt zich immers een brief van de verwerende partij van 4 december 2018 –en dus van na de bestreden beslissing die dateert van 30 oktober 2018- gericht aan de Procureur des Konings van Turnhout, waarin wordt gevraagd : *“Gelieve mij de gebruikelijke kopie van het vonnis op te sturen”*. Het blijkt niet dat aan dit schrijven gevolg werd gegeven.

De Raad kan dan ook niet nagaan of verzoekster -die ervan mocht uitgaan dat het vonnis zich in het administratief dossier bevond- al dan niet kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij werd

vrijgesproken voor de brandstichting. Nochtans is dit een relevant gegeven, zoals verzoekster uiteenzet in haar middel. Immers moet er voldoende duidelijkheid bestaan omtrent het werkelijke persoonlijke gedrag van verzoekster dat de aanleiding was tot het nemen van de bestreden beslissing in het algemeen, en minstens tot het bepalen van de duur van het inreisverbod in het bijzonder.

Daar de verwerende partij het vonnis waarop de bestreden beslissing steunt niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole erop onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS